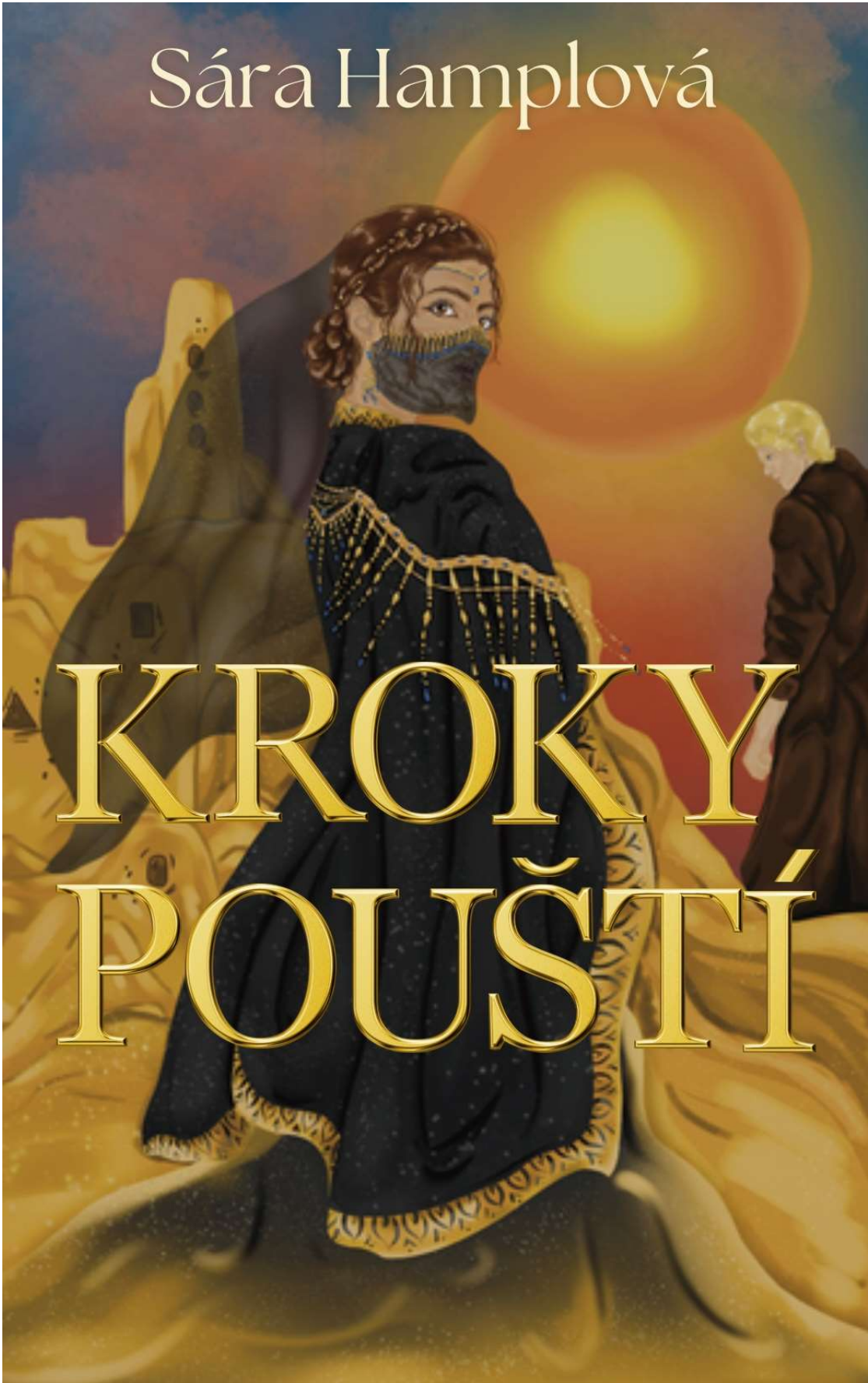

Sára Hamplová

KROKY POUŠTÍ

Kroky pouští

Sára Hamplová

Brno, 2024
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 10. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Autor - © Sára Hamplová
Obálka – návrh a zpracování © Triss Moradream

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-33-5 (PDF)
ISBN 978-80-88652-35-9 (Mobi)
ISBN 978-80-88652-34-2 (ePub)

Anotace

Překrásný Orient, domov odvážné beduíny, která touží po daleké cestě. Díky své nešikovnosti a jednomu pohlednému archeologovi si plní svůj sen a vydává se do Anglie. Ta ji však přivítá nejen pochmurným počasím, ale i chladnou náručí tamních, předsudky oplývajících obyvatel. Mezi ní a jejím průvodcem vzniká pevné pouto, jenže zvyklosti a tradice tvoří nekonečnou bariéru a Amire se tak vrací vzpomínky na minulost, před kterou utíkala. Podaří se jí vyřešit všechny křivdy, nebo její touha zůstane nevyslyšena? A může chtít i víc?

Kapitola I.

Vyčerpaně padla na písčitou, již vychladlou zem. Zrnka písku se jí dostala všude, kam mohla. Byla na cestě dva dny, které strávila samotná v poušti, kde široko daleko nepotkala jediného člověka. Vodou musela šetřit. Jedinou společnost na dlouhé cestě jí dělal velbloud, kterému tyto drsné podmínky nevadily.

Po chvíli zvedla hlavu a podívala se, kam vlastně došla. Obklopovala ji tma, jen měsíc slabounce svítil na písečné duny a všelijaká zvířata kolem se vydávala na noční lov. Rychle vstala, oprášila si šaty, vzala velblouda za uzdu a šla dál. Našlapovala nejistě, do úplné tmy, do nicoty. Zužoval ji strach z myšlenky, co vše by kolem ní mohlo být a raději se snažila nemyslet na to, kdo nebo co se skrývá pod rouškou noci v její blízkosti. Zrychleně dýchala a otírala si všetečná zrníčka z čela. Zmateně kráčela po šedém písku, najednou však o něco zakopla. S křikem se svalila do hluboké jámy, která se zničehonic objevila přímo před ní.

Zavrtěla se. Ležela na zádech a pomalu cítila, jak jejím tělem začala prostupovat tupá bolest. Měla pocit, že spadla do něčeho mokrého, jelikož se jí studená látka šatů lepila na záda.

„*La, la, ana asqat,*“ vydechla bolestně, zatnula zuby, a i přes naražená záda se pokusila podepřít lokty, aby se mohla posadit. Nechtěla sedět v tmavé jámě, ve které se klepala zimou. Pomyslela si, že jí nezbyde nic jiného než se vyškrábat nahoru. S povzdechem se podívala na své prsty. Nerada by si je umazat, ale nebylo zbylí. Už natahovala ruku k okraji jámy, když najednou sebou polekaně trhla.

Slyšela nad sebou hlasy mluvící neznámým jazykem. Někdo na ni zpříma svítil lucernou. Podle výrazu tváře a tónu hlasu poznala, že se na ni zlobí. Světlo ji téměř oslepilo. Muž s lucernou ji hrubě chytil za ruku a vytáhl ven. V ten moment mu za jeho čin byla vděčná, než si uvědomila, že se pravděpodobně ocitla na nepřátelské půdě. Rozhlédla se kolem sebe a uviděla dva muže a dvě ženy stojící kolem ní v kruhu jako hlídací psi kolem škodné zvěře.

„Co tady děláš?“ oslovil ji povýšeně muž s lucernou. Poznala, že mluví turecky, ale jelikož sama tento jazyk slyšela jen párkrát, a to ještě od příbuzných, nedokázala odpovědět. Znovu a znovu si přehrávala v hlavě ta zvláštní slova, ale jejich význam nenalézala. *Kdybych byla jako strýček, tak tenhle problém vůbec nemusím řešit. Mysli, mysli, vzpomínej, co ti všechno říkal? Proč si nikdy nic nepamatuješ?*

„Třeba je nějaký zloděj,“ sykla jedna z žen a ukázala na cizinku prstem. Dávala si dobrý pozor, aby od ní stála dostatečně daleko. „Podívej se na ni, vždyť jí ani

nevidíme do obličej. Co když nám sem přišla ukrást nějaké vykopávky? Je podezřelý, že jsme ji našli zrovna v jámě plné vzácných artefaktů.“

„Přesně tak,“ přitakal mladší muž s knírem a dýmkou v ruce, „mojí manželce to myslí, udělali jsme dobře, že jsme je sem vzali. Tak se podíváme, s kým máme tu čest.“ Jak svá slova dořekl, jedním pohybem ruky neznámé dívce naprosto lhostejně strhl tmavý závoj z obličej. Cizinka zaječela a rychle si schovala tvář do dlaní.

Nikdy před žádným mužem, pokud nešlo o jejího příbuzného, neodhalila svou tvář a teď ji k tomu násilím donutil úplně cizí člověk. Styděla se, krev se jí hrnula do lící. Úplně ztuhla a nezmohla se na nic než na několik hlasitých nářků.

Její zoufalý křik se nesl celým táborem britských archeologů a vyrušil ze spánku nejednoho z nich. Jen v jednom stanu se ještě svítilo. Jeden z archeologů si četl při slabém svitu lampy a jistě by četl i dál, kdyby ho nevyrušila žena, která považovala cizinku za zlodějku.

„Přestaň si číst a pojď nám pomoci,“ vyškubla mu našťavaně z ruky knihu, „Edwarde, nekoukej se takhle, potřebujeme tě. Objevila se nám tady nějaká straka. Henry jí strhnul ten kus hadru z obličej, takže sedí na zemi, křičí a patrně nerozumí anglicky. Ty jsi jediný, kdo má arabštinu na takové úrovni, aby se s ní mohl domluvit.“

Edward si neznatelně povzdychl, vstal a beze slova vyšel ze stanu. Po perném dni byl rád, že si konečně mohl v klidu číst, bez toho, aby musel myslet na ostatní. Žena ho následovala. Nepřestávala s ním sdílet své teorie, kdo asi bude ta tajemná cizinka, ale nedočkala se žádné odpovědi. Už nyní byl otrávený z toho, že mu zničila hezký večer, který mohl mít jen pro sebe. Vlastně ani netušil, proč se tak ochotně zvedl a šel. Někaká cizinka ho ani v nejmenším nevzrušovala.

„Takže ta dívka nikomu nerozumí,“ promluvil Edward poprvé, „a ovládá jen arabštinu, chápu to správně, Rosemary?“

„Naprosto,“ přikývla a divila se, že ji oslovil křestním jménem. On totiž oslovoval ženy jen v nezbytně nutných případech. I tak se však projevila jeho povaha. Téměř nic neřekl a vyhýbal se Rosemary pohledem. Byla mu vděčná. Nedokázala totiž jeho tiché mumlání se vznešeným přízvukem poslouchat dlouho. Stačilo jen, aby promluvil a už všem kolem dával najevo, že pochází ze sice malé, ale přesto významné šlechtické rodiny.

„Támhle je.“ Ukázala na vzpírající se cizinku v dlouhém, černém plášti, který halil celé tělo i vlasy. Jednou rukou si zakrývala obličej a druhou se snažila získat zpět svůj stejně černý nikáb. Edward přistoupil ke směřujícímu se Henrymu, kterého celá událost s ukradeným závojem nesmírně bavila. Chvilí se zdálo, že jí ho i přenechá, vzápětí ho ale zase přitáhl k sobě.

„Vrať ji ho zpátky. Sám vidíš, jak moc je kvůli tomu schopná vyvádět,“ pokusil se Edward učinit téhle nemístné zábavě přítrž. Ne kvůli tomu, že by s dívkou snad soucítil, ale kvůli tomu, že se toužil zase rychle vrátit ke své rozečtené knize.

„Proč bych jí ho měl dávat zpátky?“ ušklíbl se Henry. „Stydí se snad za svou tvář?“

„Nestydí, ale nikdy předtím ji neodhalila před nikým jiným než otcem a bratry,“ vysvětlil mu téměř akademicky Edward, a ještě jednou zopakoval, „Vrať jí ho.“ Přál si, aby tahle událost brzy skončila. Začínala ho nudit víc, než bylo zdrávo.

„Vrať jí ho ty,“ podal mu Henry znechuceně závoj, „nechci na ni sahat, když není zvyklá na muže.“

Edward Henryho uštěpačnou poznámku přešel mlčením, přistoupil blíž k dívce a byl prvním, kdo k ní promluvil arabsky: „Tady máš nikáb, uvaž si ho kolem hlavy a vstaň.“

Dívka si poslepu vzala od Edwarda nikáb, a když zjistila, že se ho letmo dotkla, rychle ucukla a chytla se za prsty. „Polož ho na zem a počkej, než si ho zavážu. Nesmím se tě dotknout.“ Zatím neprožívala ty chvíle, jaké si představovala. Myslela si, že ji v táboře všichni přivítají s otevřenou náručí, nabídnou vodu a pomoc. Nic ovšem nenasvědčovalo, že by k tomu mělo dojít.

„Zeptej se té holky, jak se jmenuje a co tady dělá,“ vykřikl Henry, „a řekni jí, že jestli se tu snaží něco ukrást, tak s ní zatočíme tak, jako to dělají u nich.“

„Taky bys s ní mohl mít větší soucit,“ poznamenal Edward, jenž si klekl na zem k dívce, která se mezitím patřičně zahalila. „Jak se jmenuješ?“ Trochu se začínal cítit zodpovědný za chování svých spolupracovníků. Nikdo se na dívku nedíval pěkně. Navíc, Edward byl momentálně jediný, přes koho mohla tlumočit své požadavky. Podíval se na ni. Podle jeho odhadu nemohla mít víc než dvacet let. Věk, kdy se většinou dívky vdávají a odchází do nových domovů. Pokud ovšem nepatřily k vášnivým čtenářkám románů, dle Edwardova mínění napsaných ženami, které se snad ani vdát nemohly a všem přemoudřele vyprávěly o tom, že svatba je přezítek.

Dívka na něho upřela své tmavé oči, což bylo jediné, co z ní mohl vidět. „Amira bint Mohammed ibn Amir al Sunaján. Utekla jsem. Musíte mi pomoci. Jestli mě tu nenecháte, tak mě najdou a vyženou do pouště. Prosím, pomozte mi.“ Byla na sebe pyšná, že si v tom shonu a chaosu dokázala vzpomenout na celé své jméno, i když by ho nejraději o pár slov zkrátila.

Sepjala ruce do prosebného gesta a čekala. Měla jemný hlas, což v kontrastu s tím, jakým jazykem mluvila, Edwarda udivilo. Arabština vždy zněla jeho uším

lehce obhrouble a temně, avšak z jejích úst připomínala zpěv. Když se přistihl, že se příliš zaobírá svými myšlenkami ohledně toho, jak Amira mluví, raději se obrátil ke svým druhům a na ni se již ani nepodíval. Ona ho přece vyrušila a kvůli ní musel dělat tlumočníka.

„Ptá se, jestli ji tady necháte. Doslova prosí o pomoc,“ oznámil jim, zatímco Amira vyděšeně pozorovala dění kolem. Výraz její tváře zůstal všem skryt, takže se žádného soucitného pohledu nedočkala. Naopak, všichni na ni hleděli silně nepřátelsky a ona nedokázala pochopit, proč tomu tak je. *Neudělala jsem nic špatného, jsem tu jako host. Proč na mě tak civí? Možná jsem se při tom pádu umazala...*

„Děje se něco? Má žádost nebyla vyslyšena? Chcete nějaké zlato?“ začala panikařit a rychle se podívala na své ruce. „Mám s sebou nějaké šperky, snad budou stačit.“ V duchu si opakovala, co všechno u sebe má. Prsteny, náramky, náhrdelníky, jeden závoj složený ze zlatých plíšků. Ničeho se zbavovat nechtěla. Byly to pouze a jen její věci, proto je také měla u sebe. Cítila, jak se přes látku jejich šatů šperky napínají a přímo upozorňují na svou přítomnost. Pokud by se jich dokázala vzdát, nemusela by před ostatními stát jako největší vyvrhel. Možná jeden z prstenů by mohla postrádat.

Edward přetlumočil Amiřinu nabídku a Henry, zástupce vedoucího výpravy, se pousmál. Vidina drahých šperků se mu zamlouvala. V Nadždu, jak se oblast jejich výzkumu jmenovala, zatím na nic zajímavého nenarazili. Kdyby získali šperky od místních beduínů, jistě by se náramně vyjímaly v muzeu.

„Možná se s tím dá něco dělat,“ pobídl Amiru a otočil se na ni. „Ukaž, co máš.“

„Máš je prý ukázat. Když toho bude dost, nechají tě tady,“ naklonil se Edward k Amiře, ale dával si pozor, aby dodržoval rozestup, který si kultura tamních kmenů žádala.

Zavrtěla hlavou. „Tady ne. Odved'te mě do nějakého stanu, předám ho jedné z těch žen, co tu stojí. Nebudu se svlékat před cizími muži,“ pokoušela se znít rázně, avšak hlas se jí trásl jako malému dítěti. Nepůsobila vůbec tak, jak si představovala. Myslela si, že přijede, poprosí o pomoc, a ještě na cizince udělá dojem svou zdvořilostí. Nic z toho se však nestalo. Celá situace ji vyvedla z míry, svlékat se však neplánovala. Rozhodla se obětovat jeden prsten. Věděla však, že by dokázala obětovat mnohem víc, dokonce téměř cokoliv. Nechtěla se vrátit zpět jen kvůli své vlastní tvrdohlavosti.

Při slově svlékat se Edward lehce pousmál, ale rychle sklonil hlavu, aby Amiru neurazil. Věděl téměř jistě, že pod černým pláštěm má určitě další šaty a pod nimi možná ještě jedny. Kdyby sundala svrchní kabát, nikoho by tím nepohoršila. Jejím požadavkům však vyhověli a za pár minut měl Henry v ruce prsten z pravého zlata.

„Nádherný, podívej, jak se leskne.“ Prohlížel si ho zálibně ve svém stanu a pohazoval si s ním. Seděl u stolu, nohy na něm a představoval si, kolik peněz by za takový šperk asi mohl dostat. Jeho nadřízení budou jistě nadšení, až uvidí, co jim přivezl.

„Mary říkala, že před ní si ten hábit klidně svlékla, ani nemrkla,“ sděloval Edwardovi horké novinky. „Prý tam čeká, až si ji vyzvedneš, s nikým jiným mluvit nechce. Což se nedivím, protože se s ostatními ani nedomluví, kromě našeho pana vedoucího, ale toho s ní nebudeme obtěžovat.“

„Co tím myslíš?“ zarazil se Edward. Byl rád, že měl svůj stan jen pro sebe a rozhodně si nepřál, aby ho sdílel ještě s někým jiným, natož s Amirou. „Vždyť nemá ani kde spát, u mě je jen jedna postel. A nechci ji tam. Ať si ji vezme Mary, na tu už je zvyklá.“ Nechtěl to přerostlé dítě, jak si Amiru v duchu nazval, už ani vidět. Těch pár chvil, které spolu museli trávit, mu bohatě stačilo. Byl rád, že mu z jejího neustálého ječení a hlasitého vysvětlování nepraskly ušní bubínky.

Henry si přestal hrát s prstenem a zadíval se významně na Edwarda. „Ty jsi snad jediný z mužů, kterého znám, co by se bránil kontaktu s touhle Arabkou. Neříkej mi, že tohle není jako sen z Tisíce a jedné noci. Jen ty a ta – Jak se jen jmenuje? – Amira. A ani se nemusíš bát, že se o tom někdo dozví, poněvadž neumí anglicky a s námi mluvit nechce. Být tebou, tak bych takovou šanci nepromeškal.“

„Přestaň s tím, dělá se mi z tebe špatně,“ zatvářil se znechuceně Edward. „Jediné, co nás spojuje je fakt, že jí jako jediný rozumím.“

„Ale postaráš se o ni, ne?“ řekl dotčeně Henry. „Jinak opravdu nevím, co s ní budeme dělat.“

Kapitola II.

Edward se nakonec nechal přemluvit k tomu, že u sebe Amiru ubytuje. K jeho překvapení už v jeho stanu oddaně seděla na zemi, stále zahalená od hlavy až k patě. Vypadala, jako by tam ani nepatřila. Prošel kolem ní zkontrolovat, jestli dal do knihy záložku, aby nemusel zběsile listovat a hledat, kde skončil. Amira ho stále tiše pozorovala.

„Tak ty už jsi tady,“ promluvil na ni po dlouhém tichu Edward, „netušil jsem, že budeš takhle rychlá.“

Amira horlivě přikývla, až se jí závoj před obličejem rozevlál „Chtěla jsem být rychle tady. Ve stanu té nepříjemné ženy se mi ani trochu nelíbilo. Nedívala se na mě vůbec hezky, a i když jsem jí nic nerozuměla, poznala jsem, že mě tam vyloženě trpí. Co bylo třeba, jsem vyřešila. Ale neboj se, nečekám na tebe dlouho. Jen mi řekni, opravdu si mě necháte tady?“

„Vypadá to, že ano,“ odpověděl jí netečně Edward. Všiml si, že ho ta malá beduínka začala probodávat pohledem hned, jak se jí přestal dívat do očí. Přišlo mu směšné pozorovat ji, jak se mu úpěnlivě snažila vetřít do přízně. Viděl, že jí je celá tahle situace značně nepříjemná. Sama s cizím mužem ve stanu, z toho se jí musela hodně zatočit hlava.

Zatímco se Edward zaobíral svou knihou, Amira přemýšlela, jestli je o hodně vyšší než ona. Nemohla si na tenhle typ oblečení zvyknout a připadalo jí, že tihle Angličané jsou urostlejší, vyšší než její lidé. Pokoušela si vzpomenout, jestli se její strýc někdy o tomhle zmiňoval. Hodně cestoval a o svých zážitcích rád vyprávěl. Nic se jí však nevybavilo, a tak se raději zaměřila na Edwardovy oči. Bála se jich. Necítila z nich vůbec žádnou vřelost, jen chlad a prázdnotu. Děsila se každé chvíle, kdy se na ni měl podívat. Modré, prázdné, chladné oči. Takové, kterými se pyšnil sám ďábel. Vlastně všichni tihle bílí lidé v táboře vypadali jako ďáblovi služebníci. Rychle si vzpomněla na Boží jméno a v duchu se modlila, aby ji Stvořitel ochránil od všeho zlého.

Edward si mezitím přisedl naproti ní. „Myslím, že bychom si měli domluvit jistá pravidla. Na nic nebudeš sahat, když budu pracovat, nebudeš mě obtěžovat a konečně, to nejdůležitější, odhalíš si obličej. Chci vědět, koho u sebe vlastně mám. Jestli s tím máš problém, tak se vrať domů, tam tě naopak k zahalení budou nutit,“ zněl tak přísně jako ještě nikdy předtím, ale neměl s ní žádný soucit. Za své problémy si mohla sama a už vůbec nechápal, proč by se měl míchat do jejích záležitostí. Jen ať si své problémy vyřiká mezi svými. A vůbec, nechtěl se těmi jejími primitivními zvyklostmi zaobírat. *Zahalovat se jen proto, aby v nějakém muži náhodou nevzbudila touhu. To snad jen ve snu! Ani kdyby mě mučili, tak bych se k tomuhle nesnížil. Nejlepší by bylo, kdyby se hned ráno rozhodla, že*

odejde pryč a my už se nikdy neuvidíme. Ovšem na takové myšlenky již bylo pozdě, protože Amira už před ním seděla a nevypadala, že by se chystala k odchodu.

Amira nemohla překvapením popadnout dech. Znali se teprve pár minut a už by ji nejraději svlékal z oblečení. Chvilku měla pocit, že jí nějaká neviditelná síla svázala ruce a ona nemohla nic dělat. Přemáhala se. Tušila, že ta tenká látka mezi její tváří a okolním světem vytváří nepředstavitelnou propast.

„Pokud si mám vybrat mezi odhalením tváře a návratem domů, tak si raději odhalím tvář,“ zašeptala tiše, rozvázala si nikáb, stydlivě sklopila hlavu a do tváří se jí nahrnula krev. Ale neuhnula, dala Edwardovi možnost, aby se jí podíval do obličeje. Na něco takového byla připravená. Už slyšela, že například na severu se nikáb nenosí, i když tam také žili muslimové.

„Podívej se na mě,“ přikázal jí, „co si myslíš, že z tebe vidím.“ Popravdě na něj její odhalení zapůsobilo. Netušil, že něco takového udělá. Už si představoval, jak bude ječet, vzpírat se a on se jí tak díky tomu zbaví. Svým činem ho velmi vyvedla z míry.

„Mohl by ses ke mně chovat trochu jemněji,“ procedila mezi zuby, s velkým sebezapřením zvedla hlavu a našpulila velké rudé rty. Přitáhla si k sobě svůj černý kabát, zvaný abája, aby zahalila alespoň své tělo. Vzápětí jí však došlo, že tím akorát zvýrazňuje obrysy své postavy. Rychle ho tak dala do původního stavu, to však zase byly vidět její černé šaty s barevným čtverečkovaným vzorem. Najednou si nevěděla rady. Zmateně se dívala střídavě na abáju a na šaty.

Edward se jejímu počínání zasmál. Amiřina snaha, aby z ní nešlo nic vidět, mu přišla směšná. „Neboj se, nezajímá mě, jak vypadáš. Bohatě mi stačí, když si nebudeme překážet. Kde chceš dnes spát? Můžeš jít ke mně do postele, jestli nechceš ležet na zemi.“ Pomalu mu docházelo, že Amira pravděpodobně nepatří k těm nejbystřejším. Tím svým zmateným pohledem a roztřesenýma rukama, se kterými pořád musela něco dělat, ten dojem ještě umocňovala. Znovu si připadal jako starší sourozenec, který musel tomu mladšímu vše vysvětlovat. Amira se tvářila stejně vykuleně jako tehdy jeho bratr, když se ho pokoušel naučit jezdit na kole.

Zarazila se. „V žádném případě, když už jsi mě donutil odhalit si obličej, tak k dotyku mě rozhodně nedonutíš. Stačí, že už jsem ti sáhla na ruku.“ Byla rozrušená a vyděšená. Odpověď ze sebe vychrlila příliš rychle, následky nedomýšlela.

„Budu spát na zemi,“ vysvětlil Edward a ignoroval její úsměv, „ale jde jen o nabídku. Je na tobě, jak se rozhodneš. Každopádně jednej rychle, jsem unavený.“

„Já budu raději na té zemi,“ rozhodla se a rozpačitě se rozhlížela kolem. „Ustelu si támhle na těch kobercích. Nemusíš si se mnou dělat starost. A vidím, že tady je i nějaký polštář, výborně.“

„Tak v tom případě dobrou noc. Zítra se pokus zabavit sama a v žádném případě se netoulej po vykopávkách. Já se ještě půjdu podívat, co jsi tam svým pádem vlastně provedla. Doufám, že jsi nám svou nešikovností nepřidělala příliš práce.“ Edward ani nijak nevnímal její poslední slova, ani si nebyl jistý, jestli Amira ještě něco říkala. Pomalu si uvědomoval, že jeho přání, aby odešla, se rozplynulo jako mrak na nebi.

„Dobrou noc,“ rozloučila se Amira. Když se ujistila, že Edward odešel, sundala si abáju, šátek na hlavě si nechala a uhladila si šaty. Na rukách měla několik zlatých náramků, stejně zlaté plíšky zdobily i její čelenku a náhrdelníky. Jediný šperk, který jí chyběl, byl ten prsten, kterým si koupila svou svobodu. Ještě předtím, než si lehla do polštářů, však sundala prostěradlo z Edwardovy provizorní postele a vytvořila tím tenkou stěnu mezi jejím a jeho lůžkem.

„Přesně jako u nás doma,“ usmála se nad svým dílem, lehla si do polštářů a s vědomím, že právě začala nový, lepší život, se přikryla lehkou přikrývkou a spokojeně usnula.

Brzy ráno, ještě za úsvitu, Amira vstala, tiše se oblékla a opatrně, aby nevzbudila Edwarda, vyšla ze stanu. Podívala se, kde vychází slunce, pískem si otřela lokty i chodidla a začala se modlit. Snažila se být potichu, aby nevzbudila zbytek tábora, který zatím zel prázdnotou. Všichni v tuto ranní hodinu ještě spali.

„Modlitba je lepší než spánek,“ předříkávala si, přiložila si ruce k uším a pokračovala. Nejprve se sklonila, poté padla na kolena a pronášela chválu Bohu.

„Mír budiž s tebou a milost Boží,“ zašeptala nakonec, oprášila ze sebe zrnka písku a vstala. Doufala, že nikoho nepotká, jelikož měla podle příkázání při modlení odhalený obličej. Naštěstí všichni opravdu ještě spali, a tak se opět tiše vplížila do stanu, lehla si mezi polštáře a znovu usnula.

Když se Edward vzbudil, Amira ještě pořád spala a on byl rád, že o ní pár hodin pravděpodobně neuslyší. Představa, že se o ni bude muset starat po celou dobu jejich výpravy, ho vyčerpávala.

Alespoň si procvičím arabštinu, říkal si pro uklidnění a šel pracovat do terénu.

Horké pouštní slunce stanulo na vrcholu své cesty a Amira se opět pomodlila, tentokrát raději ve stanu, aby nevzbuzovala zbytečný rozruch. Oblékla si nikáb a vyrazila hledat Edward. Celé dopoledne, kdy si neměla s kým povídat, se nudila.

Naštěstí jej našla téměř ihned. Nepracoval, odpočíval. Sluneční svit v pravé poledne ho zřejmě vyčerpával. Měl zavřené oči, takže blížícího se člověka poznal

jen podle sluchu. Myslel si, že k němu přichází někdo z výpravy zkontrolovat jeho pracovní morálku. Otevřel oči, aby se podíval, kdo ho poctil svou návštěvou. K jeho zklamání šlo jen o Amiru. Poznal ji už z dále, zahalená celá do černé se nedala přehlédnout.

„Co tu děláš?“ zeptal se, aby jí dal najevo, že není vítána. „Měla by ses jít někam schovat, nebo dostaneš úpal. Slunce je v tuhle dobu zrádné.“

„Na slunce jsem zvyklá od dětství,“ namítla Amira, posadila se k Edwardovi a hned začala mluvit, „ty jsi z Anglie, že? Mohl bys mi, prosím, říct, jaké to tam je? Moc mě to zajímá.“

„Jsem, stejně jako všichni v tomto táboře, tedy až na tebe,“ řekl Edward a odvrátil se od ní, aby ho neobtěžovala dalšími otázkami. Ona se však nedala.

„Pověz mi víc,“ pobízela ho, „u vás spolu mohou mluvit muži i ženy, i když nejsou z rodiny, nemám pravdu? Slyšela jsem něco z toho od bratrance, když se vrátil odněkud ze severu.“

„Ano, muži a ženy spolu mohou mluvit, dokonce máme i nějaké ženy u nás na univerzitě, což je taková škola, víš.“ Rozhodl se, že Amiře bude odsekávat co nejvíce.

Amiru nové informace překvapily. Pro ni bylo zhruba od patnácti let nemyslitelné, aby oslovila jiného muže než otce, bratry, bratrance a strýce. Představa, že by se setkávala s cizími muži, ji udivovala.

„Takže u vás je běžné, že muži a ženy pobývají dohromady? A ty ženy prý nemají zahalený obličej, ani vlasy si nezakrývají. Takové chování si neumím představit,“ pokračovala.

Edward se jejímu usilovnému přemýšlení zasmál. Věděl, že vše, co Amiře řekl, přesahuje její dosavadní chápání světa. Přes nikáb neviděl její výraz tváře, ale podle očí předpokládal, že se diví. V hlavě se mu vynořila jedna zásadní otázka.

„Amiro,“ oslovil ji poprvé jménem a přeměřil si ji pohledem, „proč jsi sem vlastně přišla? Henry mi ukazoval ten prsten, co jsi mu dala, abys tady mohla zůstat. Musel být opravdu drahý. To má pro tebe náš tábor tak velkou cenu?“

„Váš tábor tak úplně ne, ale místo, kam se odsud dostanu, ano,“ vysvětlila a sklopila oči. „Toužím po novém začátku, už nechci žít u své rodiny. Chci zažít něco nového, vzrušujícího.“ Amira náhle posmutněla, dala si však záležet, aby její nalomený hlas nebyl poznat a polkla naprázdno. Hořkých slz si již užila dost.

„Nemyslím si, že v Basře je pro tebe lepší místo,“ podotkl Edward, „tam to pro tebe bude ještě horší, jelikož se tam o tebe nikdo nepostará. Nechceš si přece jenom ještě svůj útěk rozmyslet a vrátit se domů?“ Slovy ani nedokázal vyjádřit,

jak velkou by měl radost, kdyby se rozhodla hned teď vrátit zpátky tam, odkud přišla. Hlavou mu prolétla myšlenka, že Amira je jak básníci ze začátku minulého století. Také odjížděli žít lepší život do dalekých zemí, na východ, do Orientu. Náhle mu došlo, že beduíni také někdy byli ceněni pro svou poezii. Kdyby překonal svůj odpor k Amire, možná by se jí i na něco zeptal. Musel by však ustoupit ze svého povýšeného pohledu a začít ji brát jako sobě rovnou, což se mu nedařilo. Zatím před sebou viděl jen malou, hloupou holku, která ho okrádala o čas.

„Nikdy,“ zavrtěla rozhodně hlavou, „domů se už nevrátím. Za prvé by mě potrestali a za druhé jsem rozhodnutá. Vezmeš mě s sebou do Anglie.“

Poslední věta Edwarda zaskočila tak moc, že ztratil řeč. Znal Amiru sotva den a ona už ho prosila, aby ji vzal s sebou. Ještě jednou se na ni podíval a odhrnul jí nikáb z obličeje.

Když uviděl její úsměv, došlo mu, že svou žádost myslela vážně a zoufale si položil obličej do dlaní. Amiru jeho chování zaskočilo. Zaplavil ji strach. „Řekla jsem snad něco špatně? Není v tom problém, že ne?“

Edward se na ni podíval koutkem oka. Stále před ním seděla a čekala. Poznal její dychtivý výraz a došlo mu, že pokud jí neodpoví, tak se dočká jen dalších a dalších otázek.

„Ne, já tě nemohu vzít s sebou do Anglie, tohle prostě nejde,“ zavrtěl hlavou, „jestli chceš, můžu ti zařídit stěhování do Basry, nebo do Bagdádu, pokud potřebuješ být dál od domova, ale do Anglie se mnou rozhodně nejedeš.“

„A proč ne?“ nenechala se umlčet. „Proč s tím máš problém? Pojedu s tebou a pak se uvidí. Nějak to zvládneme.“

„Amiro, teď k tobě budu upřímný,“ dal se Edward do vysvětlování a promluvil k ní jako k malému dítěti, „ty znáš Anglii jenom ze zkresleného vyprávění, neumíš anglicky, snad ani nevíš, kde se Anglie nachází a celkově by sis tam s lidmi nerozuměla.“

„A proč?“ nedala se. „Co je tak špatného na tom, že se chci přestěhovat? Vím, kde leží Anglie. Na severu. A jazyk bych se naučila třeba od tebe. Můžeš se mnou cvičit, pak se s lidmi domluví.“

Edward se unaveně plácl do čela. Stalo se přesně tak, jak předpokládal, Amira západní způsob myšlení není a nikdy nebude schopná pochopit. Žila přece od narození v poušti, kde jí k životu stačila jen voda a modlitební kobereček. Po chvíli mu však došlo, že Amira nedokáže uvažovat tak bystře jako on a rozhodl se jí celou situaci znovu vysvětlit.

„Nemyslel jsem, že by ses nedorozuměla, i když mám jisté pochyby o tom, jestli bys angličtinu zvládla. Má jiné písmo, čte se jinak. Musela by ses hodně učit a ty jsi nikdy do školy nechodila,“ mluvil už o něco klidněji, „a naše společnost funguje jinak než vaše, nedokázala by ses s tím srovnat. Navíc nevím, jestli by tě lidé přijali.“

„Lidé by mě nepřijali? Z jakého důvodu?“ nepřestávala se ptát. „Nikomu bych neublížila a rozhodně bych se snažila na sebe nepoutat pozornost.“

Zbytečnou pozornost na sebe poutáš už teď, usmál se v duchu Edward. Zahalená Amira, která rozhodně nedbala na nějakou etiku a vyznávala naprosto jiné náboženství, se do konzervativní Anglie opravdu nehodila.

Edward vstal a tiše se dal zase do práce. Snažil se Amiru ignorovat, ale cítil, že je stále za ním. Její přítomnost ho obtěžovala a rušila. Už se s ní nechtěl bavit.

K jeho štěstí to vycítila sama. „Půjdu a nechám tě pracovat. Večer si můžeme ještě popovídat.“ S těmito slovy vstala a odebrala se zpět do jejich stanu, jak ho nazvala. Edward se jí celkem zalíbil, i když jí samozřejmě vadilo, jakým způsobem s ní mluvil, ale v každém případě si dokázala představit, že spolu bydlí. Kdyby ji nechával dělat, co by sama chtěla, vydržela by s ním. Ještě jednou se otočila a podívala se na něj. Světlé vlasy měl plné písku, obličej spálený od slunce. Nevšímal si jí. Krčil se nad skicákem, něco si do něj čmáral. Amira zápasila sama se sebou, aby se za ním znovu nerozběhla, nezeptala se ho, co kreslí, nevytrhla mu skicák z rukou, aby se podívala. Nakonec se však jen nepatrně usmála a kráčela dál. Zůstávaly za ní pouze nepatrné stopy v poušti.

Kapitola III.

Po odpolední modlitbě zářila Amira štěstím, horký písek ji příjemně hřál do nohou a ani jí nevadilo, že ho má mezi prsty. Vítr jí rozevlál téměř celou abáju, což ji ale netrápilo, jelikož tábor nechala za sebou a stála v poušti úplně sama.

„Za pár dní už budu daleko od vás všech.“ Zadívala se směrem na jih, kde zrovna tábořil její klan. Sice se jí stýskalo po sourozencích, od mala žila s rodinou, a když ji teď u sebe neměla, cítila se malinko osaměle. I z tohoto důvodu tak rychle přilnula k Edwardovi, i když se znali teprve pár dní a byl pro ni naprosto cizím mužem. Zkrátka potřebovala mít někoho blízkého.

Ale vždyť ty už své blízké máš, zazněl Amiře v hlavě její vlastní, vyčítavý hlas.

„Ne, na tohle už prostě nesmím myslet.“ Chytla se za hlavu, jako by chtěla zastavit tok svých myšlenek. Nadechla se a vydechla, aby se cítila malinko klidněji.

Nasadila si nikáb, aby se mohla vrátit do tábora. Pomalými kroky se přibližovala, ale najednou uviděla postavu sedící na velbloudovi, který směřoval k ní. Vykřikla a dala se do rychlého běhu, až jí drobné kamínky zraňovaly holá lýtka. Ani nedbala na to, že její oblečení všude vlaje. Překotně doběhla do stanu, zatáhla za sebou závěs a přemýšlela, kam by se schovala. Rozhlížela se kolem a její pozornost upoutala postel, spíše lůžko, pod kterým zahlédla úzký prostor. Nerozmýšlela se, ani ji nenapadlo, že by si mohla nějak ublížit a už se skláněla dolů. Nasoukala se do mezery a stáhla prostěradlo tak, aby ji nešlo vidět.

Venku uslyšela hlasité zavolání v arabštině, které ji vyděsilo. Schoulila se do klubíčka a ani nedutala. Vnímala jen své srdce, jak splašeně bilo na poplach.

„Já jsem hloupá,“ zavrtěla nad sebou hlavou, a kdyby mohla, plácla by se do čela. Všude kolem se rozprostíral písek a stopy za ní určitě ještě zůstaly. Nezmizely. Nebyla neviditelná.

„Edwarde, přijel za tebou další beduín,“ volal na Edwarda Henry, když přijal hosta, vysokého mladého muže v bílé robě, „a taky mluví jenom arabsky, možná si přijel pro tu tvou nezvedenou beduínku.“

„Není moje nezvedená beduínka,“ oponoval mu hned Edward a raději věnoval pozornost nově příchozímu. Se vši úctou se na něj otočil a pozdravil ho: „Salam alejkum, čím vám můžeme posloužit? Mohu vám nabídnout něco k pití, jistě jste po tak dlouhé cestě unavený.“ Pokoušel se znít naprosto nenuceně, i když měl obavy, jak tohle setkání skončí.

„Děkuji, jste velice laskavý,“ poděkoval mu muž, stále se však tvářil nepřístupně, byl zřejmě ve špatné náladě a nervózně se rozhlížel všude kolem. „Jsem Karim z rodiny al Sunaján, nejstarší syn našeho šejcha. Přijel jsem vás požádat o pomoc, ale raději bych vám svou žádost sdělil v soukromí.“

„Rozumím,“ přikývl Edward a podíval se na ostatní, zejména Henry mu pohledem naznačoval, aby se Karimovi začal ihned věnovat. „Můžeme jít do mého stanu, tam budeme mít klid a snad se nám podaří váš problém vyřešit.“

Když Amira zaslechla kroky a povědomý hlas, strachy ani nedýchala. Svého nejstaršího bratra Karima by poznala i se zavřenýma očima. Věděla, že on je také jediný, kdo by ji dokázal silou přivést zpátky.

„Posaďte se,“ pokynul mu Edward a oba dva se posadili na zem. Amira si odsunula část nikábu z očí, aby alespoň něco viděla. Karim se povýšeně rozhlížel kolem a ona se jen modlila, aby ji nespátril. Z jeho pohledu nic nevyčetla. Zdál se jí jiný, než jakého si jej pamatovala z domova. Nedával na sobě nic znát. Ona ale poznala, že ho něco trápí podle toho, jak si neustále mnul prsty. Trochu se v ní hnulo svědomí a přemýšlela, zda se přece jen nevrátí zpátky. Určitě by svůj útěk otci zvládla nějak vysvětlit.

„Pochopte, chtěl jsem s vámi mluvit o samotě, jelikož se jedná o velice soukromou záležitost,“ začal Karim a založil si ruce, „víte, jedna z mých sester se ztratila, tedy spíš, utekla z domova. Jak asi chápete, je to pro celou naši rodinu nepříjemná situace, zejména pro našeho otce. Svým chováním ho totiž ponížila i jako šejcha.“

„Rozumím,“ kývnul Edward. Karim ani nemusel zmiňovat jméno své uprchlé sestry a Edward hned pochopil, že se jedná o Amiru. Nenápadně se rozhlížel. *Kde asi může být?* Nechtěl si ani představit, co by se stalo, kdyby Karim zjistil, že Amira je schovaná u něj pod postelí a tváří se jak vyplašená gazela.

„Neviděl jste ji?“ zajímal se naléhavě Karim. „Pokud ano, řekněte mi, kde je a já ji odvedu opět k nám domů. Škoda, že se ztratila i ta velbloudice, na které odjela. Víte, byla jedna z našich nejlepších, té mi je opravdu líto. Určitě chápete, že jde o obrovskou ztrátu. Občas jsem na ní také jezdíval.“

Edward se v duchu podivil tomu, že pro Karima je nějaké zvíře důležitější než vlastní sestra, ale nedal na sobě nic znát. Zpod postele na něj totiž vykukovaly dvě hnědé oči, které z části překrývala černá látka. Musel se rychle rozmyslet, jak Karimovi odpoví.

„Chápu vaše trápení a věřím, že byste byl velmi šťastný, kdybyste sestru našel,“ připravil se Edward k odpovědi a pokoušel se o naprosto nenucený ton, „ale

bohužel vám nejsem schopen pomoci. Já jsem ji neviděl a jsem si naprosto jistý, že ani nikdo z mých kolegů. Určitě by mě s takovou informací obeznámili. Moc mě mrzí, že vám nemůžeme pomoci.“

Karim se kousl do rtu. Vypadal uraženě, zápornou odpověď rozhodně nečekal. Nevěřil totiž, že by byla Amira schopná dojet někam dál než do prvního evropského tábora na cestě na sever.

„A jste si tím opravdu jistý?“ zeptal se raději ještě jednou. Stále totiž nemohl uvěřit tomu, že se do svého tábora nevrátí jako vítěz, nýbrž jako poražený. Otec vyslal právě jeho, protože mu věřil a vkládal do něj veškeré naděje.

„Jsem si jistý, nedovolil bych si vám lhát,“ utvrdil ho Edward ve své odpovědi.

Karim se zamračil, beze slov se zvedl, jen mírným úklonem hlavy dal najevo své díky, odešel ze stanu a vydal se na cestu na jih.

„Tak to bychom měli,“ povzdychl si Edward a zavolal na Amiru, „můžeš vylézt, tvůj bratr je pryč.“

Amira vylezla zpod postele, urovnala si abáju a posadila se vedle Edwarda. Měla ohromnou radost, že si prosadila svou. Chtěla skákat a hlasitě křičet. Edward se však, na rozdíl od ní, netvářil vůbec spokojeně. Díval se spíše unaveně, než aby byl nadšený z toho, že s ním zůstala.

„Ty jsi mě zachránil,“ řekla vděčně a s lehkým úsměvem si položila ruku na srdce. „Mockrát ti děkuji. Opravdu. Kdyby mě můj bratr přivedl zpět, nic dobrého by mě nečekalo.“

„Máš za co,“ zamumlal si Edward spíše pro sebe a obrátil se k ní. „Tímto ti tedy oznamuji, že až za pár dní odjedeme, budeš cestovat se mnou až do Anglie. Tam uvidíme, co s tebou.“ Už si v duchu procházel ulice Londýna a přemýšlel, kdo by se o Amiru postaral. Věděl o pár Indech, kterých tam poslední dobou žilo spoustu. Z univerzity znal několik vzdělaných a zajištěných Arabů, kteří si mohli dovolit odjet studovat do ciziny. Do žádné z těch dvou skupin však Amira nezapadala. Chytrá dle Edwarda vůbec nebyla a Indka také ne. Navíc, kromě náboženství spolu neměli nic společného.

„No co by,“ nechápala Amira a pohodila rameny, „myslela jsem, že budeme bydlet u tebe. Nebo je s tím snad nějaký problém? Tvůj stan je natolik malý, že se do něj oba nevlezeme? Já toho tolik nepotřebuji, spokojím se s málem. Pocházím ze sedmnácti sourozenců, vím, jak se dělit o prostor. Nevadí mi to, opravdu ne.“

„Amiro, ty sis myslela, že budeme bydlet spolu?“ křikl na ni Edward tak ostře, až se příkrčila. „Za prvé, nebydlím v nějakém malém stanu, tak jako ty, ale v domě jako každý v civilizovaném světě. Za druhé, můj dům není zas tak malý. Jen se nechci o svůj prostor a klid dělit s tebou.“

Amira se zarazila, sklopila hlavu a do očí se jí nahrnuly slzy. Tohle se jí dělo pokaždé, když na ni někdo křičel a nemohla tomu zabránit. Začala plakat tak nahlas, že musela být slyšet až ven. Edward se obával, aby svým nářkem někoho nepřivolala. Znervózňovala ho. Plačící ženy neměl v oblibě. Znepokojovaly ho od doby, kdy je poprvé zažil na pohřbu. Hedvábnými kapesníky si utíraly vlhké oči a téměř všechny přítomné muže bolely uši a tiše si říkali, že by bylo lepší, kdyby se dámy přestaly cpát tam, kam nemají. Navíc mu přišlo, že si Amira na svých slzách dává až moc záležet.

„Amiro, přestaň s tím,“ pokoušel se ji uklidnit a přisedl si k ní blíž, i když věděl, že se od něj ihned odtáhne. „Já jsem to nemyslel zle. Jen mám rád své soukromí a život, který jsem žil doposud. Nechci mít v domě žádnou ženu, ani jako manželku, ani jako přítelkyni. Nikdy jsem nechtěl. Pak se tady zjevíš ty a oznámíš mi, že se mnou plánuješ bydlet. Rozumíš mi, že jde o moc rychlou a velkou změnu? Ne, nerozumíš, protože pochybuju o tom, že víš, co je změna.“ Mluvil s ní jako s malým dítětem, protože mu svým chováním jedno takové připomínala. Napadlo ho, že u něj doma by se už přemýšlelo, za koho se Amira ve svém věku provdá. Ta myšlenka ho ale rozesmála. Neuměl si představit, jak se zrovna ona o někoho stará a později vychovává své potomky.

Podívala se na něj svýma uslzenýma očima, které vypadaly ještě větší, než ve skutečnosti byly. Zároveň šlo o jedinou věc, kterou z ní viděl. Navlhlá látka se jí lepila na tváře. Mrzelo ji, že Edward, jediná duše, se kterou si zde rozuměla, ji odmítá. Kdyby mohla někam utéct, neváhala by. Jenže kolem se rozléhala jen poušť a nejbližší město leželo několik mil na sever. Navíc, už jednou utekla a potřebovala si po té dlouhé cestě alespoň na chvíli odpočinout.

„Amiro, tak už se uklidni, nic tak strašného jsem ti neřekl,“ podal jí svůj kapesník, „vezmu tě s sebou do Anglie, to jsi přece chtěla, ne? Vše ostatní dořešíme potom a už se o tom dál nebudeme bavit. Souhlasíš?“

„Souhlasím,“ utřela si oči, „ale i tak jsi mě zklamal. Myslela jsem, že mi chceš pomoci. Sám vidíš, že pro svou rodinu nic neznamenám. Můj bratr se víc zajímá o velblouda, který se jim ztratil než o mě. A nedělám si iluze, že můj otec je na tom jinak. Ten ani beztak neví, která z dcer mu vlastně utekla.“

„Co tvoje matka, té nevadí, že jsi jen tak zmizela? Další sourozenci? Předpokládám, že máš velkou rodinu. I těm musíš chybět,“ divil se Edward.

Amira sebou trhla a náhle nevěděla co říct. Vše si musela srovnat v hlavě. „Sourozenců mám tolik, že někteří jsou pro mě jako cizí. Nejbližší jsem si byla s Karimem. Hlavně v dětství, jinak s nikým. Toho jsi viděl a slyšel, nic pro něho neznamenám. A teď mě omluv, musím se jít pomodlit.“

Slunce se pomalu klanělo k západu a v táboře bylo živo. Jelikož se jevil výzkum neúspěšně, rozhodli se odjet dříve. Brzy ráno, ještě za úsvitu, se měli vydat na velbloudech do Basry.

Všichni seděli u ohně a kolem kolovala láhev alkoholu, kterou všichni, kromě Edwarda, přijali s vděčností.

„Tohle byl ten nejhorší výzkum, jaký jsem kdy zažil,“ hořekoval Henry a přiložil si láhev k ústům. „Tak jen řekněte, komu z vás se tady líbilo? Horko, všude písek, v noci zima. Nikdo z nás tu nic nezískal, když teda nepočítám Edwarda, který se rozhodl, že si do Oxfordu přiveze živý dárek, a tím nemyslím nějaké zvíře, jak bychom si mohli všichni myslet.“

Edward se ošil. Henryho průpovídky nesnášel. Byl tu vlastně jen z povinnosti, nejraději by si četl u sebe ve stanu. Náhle si však uvědomil, že i tam je někdo, kdo by jeho téměř posvátný klid rušil.

„Ano, Amira jede se mnou,“ rozhodl se mu odpovědět, „požádala mě o pomoc, nic víc za tím nehledejte. A dobrou noc, jdu spát, chci se na zítřejší cestu vyspat.“

„Ale copak, slečinka se v noci sama bojí?“ smáli se mu jeho kolegové, on však jejich poznámky přešel beze slov. Ve stanu našel Amiru spokojeně spát na zemi. Zhasl tedy lampu a také se odebral do říše snů. Potřeboval nabrat síly na další ráno.

Kapitola IV.

Amira vstala jako první, pomodlila se, a když se vrátila, spatřila připravenou karavanu velbloudů. Slunce ještě ani pořádně nevyšlo a celý tábor už stál na nohou.

„Co se děje?“ zajímala se Amira, ale dokud tu nebyl Edward, nikdo se s ní nechtěl bavit. Naopak, všichni na ni hleděli s opovržením.

„Amiro, dobré ráno,“ pozdravil ji Edward, „včera jsem ti zapomněl říct, že dnes odjíždíme.“

„Vidím,“ usmála se Amira směrem ke karavaně a pohladila po hlavě jednoho z velbloudů. „Tenhle se mi líbí, ale radši pojedu na tom svém.“ Konečně se blížila k vysněnému cíli.

Edward jen pozoroval, jak něžně Amira promlouvá ke zvířeti, něco mu důrazně opakuje a ono ji poslouchá na slovo. Trochu jí záviděl, jak s velbloudy uměla jednat. On byl pokaždé z jízdy jen otlačený a unavený.

„Tak, já už jsem připravená,“ rozhlédla se kolem sebe Amira, když se vyšvihla do sedla, „čekám jen na vás.“

„Poslouchej, nebylo by lepší, kdyby jel někdo s ní?“ naklonil se Henry k Edwardovi. „Přece jenom, je to ještě malá holka. Kolik jí vlastně je?“

Edward se zasmál. „Myslím si, že Amira žádný dozor nepotřebuje, pravděpodobně na nich umí jezdit lépe než my všichni dohromady. A jestli tě zajímá její věk, tak jsme se včera společnými silami dobrali k tomu, že jí je osmnáct. Prý se narodila někdy na konci zimy.“

„Chceš mi říct, že tihle nomádi si ani nepamatují, kdy se narodili?“ divil se Henry.

„Mají jiný kalendář, tak třeba příště se dozvím víc,“ odvětil mu Edward a nasedl na velblouda.

Amira se vezla opravdu jako královna, a ačkoliv měla zakrytou tvář, šlo poznat, že se směje snahám ostatních ovládnout velblouda jako svého koně. Dokonce byla tak sebevědomá, že se směle hnala do popředí. Horký vítr jí příjemně ovíval tváře a veškeré záhyby jejího volného oblečení vlály vzduchem.

Edward ji po nějaké chvíli dostihl. „Tak jak se ti jede? Když nepočítám naše průvodce, tak to vypadá, že si jako jediná jízdu užíváš.“

„Máš pravdu, tohle je ten nejlepší zážitek, jaký jsem u vás za ty dva dny zatím zažila,“ rozesmála se od srdce Amira, „ti vepředu mi říkali, že k večeru snad budeme v Basře. Za chvíli ale zastavíme na poslední modlitbu. Podívej, slunce už je na vrcholu.“

Slunce opravdu dosáhlo vrcholu. Pražilo v plné síle a všem bylo horko. K radosti britské části výpravy si dali přestávku a mohli se napít. Hltali lačně vodu z kožených vaků, zatímco se beduíni chystali na polední modlitbu.

„Proč Amira stojí tak daleko?“ povytahovala obočí Rosemary. „Myslela jsem, že si s nimi bude rozumět a ona pořád sedí sama. K nám nechce, k nim nechce, co s ní budeme dělat? Je naprosto nepřizpůsobivá.“

„Mary má pravdu,“ přidal se k ní Henry, „taky se mi nelíbí. Celá v černém, skoro nic z ní nevidíš, pokud tedy nejsi náš mladý archeolog, kterému se nastěhovala do stanu. Ale být tebou, dával bych si na ni pozor. Určitě tě chce jen využít a dostat se pryč z téhle zatracené pouště, kde nic není. Tyhle Arabky jsou jako jedovaté zmije.“

Edward se snažil Henryho neposlouchat a raději si vytáhl svůj deník, aby si zapsal další část cesty. Přitom koutkem oka pozoroval Amiru, jak se střídavě klaní a sedá na horkou zem. Byla daleko od ostatních, aby si mohla odhalit obličej a zároveň se natočila tak, aby nikdo nemohl zahlédnout její tvář.

Na večer slunce vytvářelo dlouhé stíny a obloha zrůžověla. V tu chvíli se výprava odpojila od svých arabských původců a zamířila rovnou do hotelu, kde měli již zarezervované pokoje.

„Musíme tu zůstat do zítřka, v pátek žádné vlaky nejezdí,“ stěžoval si Henry, když seděli na recepci, „zkoušel jsem mluvit s Nabílem, jestli by nám nesehnal nějaký vlak do Bagdádu, ale na té jejich malé železnici jezdí snad jen jeden za týden.“

Mary se procházela kolem a nechala samotnou Amiru sedět v ženské části. Neměly si spolu co říct, jedna druhé nerozuměla. Po chvíli k nim však přišel usměvavý muž a potřásl si s Henrym rukou.

„Pokoj vám přeji, Nabíl al Mansúr, majitel hotelu. Bude mi ctí vás dnes v noci pohostit,“ představil se jim, „vaši ženskou část výpravy uvede do pokojů moje manželka Latifa, ta přijde během pár minut.“

„Už jsem tady,“ postavila se Latifa vedle svého manžela. Na rozdíl od Amiry byla oblečená v barevných šatech a ač měla na hlavě také šátek, obličej měla odkrytý, což nezapomněla Mary zmínit.

„Téhle se alespoň nebudu tak bát,“ ušklíbla se na Amiru a vydala se za Latifou. Amira zatím zůstávala stát na místě.

„A proč nejdeš s námi?“ všimla si jí Latifa a usmála se. „Ty nechceš být se svou přítelkyní?“

„Není má přítelkyně,“ rozhodla se vysvětlit. Amiru překvapilo, že ač Latifa mluví arabsky, občas má problém jí porozumět. „Já k ní vlastně ani tak nepatřím, jen jsem se k nim připojila.“

„Zajímavé,“ pokusila se Latifa o úsměv a vzala Amiru kolem ramen, „ty jsi z nějakého klanu na jihu, že? Poznala jsem to podle oblečení. Ale nejde mi do hlavy, proč si tady sama, bez otce či bratra.“

„Já jsem totiž utekla,“ řekla překotně a ukázala na Edwarda „a s jedním z nich jedu do Anglie.“ Náhle jí však došlo, že si pod sebou podržela větev a už si představovala sama sebe, jak leze na vysokou palmu, pevně se drží jejího kmene a snaží se vylézt nahoru pro sladké datle. Viděla, jak její pozornost zaujal nějaký pták a ona se kvůli němu pustila a spadla na tvrdou zem. Přesně tak se nyní cítila a litovala toho, že vůbec něco říkala.

Latifě ztuhl úsměv na tváři, kterou si nemusela sice zahalovat, ale i tak pro ni bylo nemyslitelné, aby žena utekla od své rodiny a vydala se s naprosto cizím mužem do jiné země. Jelikož ale šlo o jejich klienty, nedovolovala si nic říct. K Amiře se i nadále chovala přátelsky. Možná i kvůli tomu, že jen zmateně stála a neustále se rozhlížela kolem. Pravděpodobně nikdy žádné jiné město neviděla, možná ani maličkou vesnici. Latifa pár beduínů znala a upřímně je litovala. Nechápala, jak mohli zůstat u svého jednoduchého způsobu života, neustále cestovat, a ještě k tomu se nedokázali živit ničím jiným, než že přepadávali karavany počestných obchodníků.

„Až odvedu tu druhou ženu, tak přijď do mého pokoje. Mám pro tebe malé překvapení,“ mrkla na ni tajemně Latifa a odkráčela pryč. Dala si za cíl, že Amiře ukáže, jaký je život ve městě. *Třeba se díky tomu ti chudáci z pouště dozví, že se dá žít i jinak než jen okrádat druhé.*

Krátce před západem slunce se setkaly u Latify v pokoji, seděly společně na zemi a pily kávu. Amira si zde odložila abáju i šátek, stejně tak Latifa a navzájem si obdivovaly své dlouhé, lesklé vlasy.

„Až dopijeme, tak se hned oblečeme a vyrazíme,“ rozhodla Latifa, „chtěla bych tě vzít na páteční modlitbu do mešity. Vsadím se, že jsi ji ještě nikdy nenavštívila. Prý jste v Basře jen jeden den a já bych si moc přála, abys na ni měla krásné vzpomínky.“

Amiru dojalo, jak hezky k ní Latifa mluvila. „Děkuji mockrát, toho si opravdu moc vážím. Vyrazíme hned teď.“